

Трифунену
до
Уапу Каїен

Нархату Чгн

МУНДАРИҶА

БА ҶОИ САРСУХАН.....	5
ТАФСИРИ ЯК РУБОИ УМАРИ ХАЙЁМ.....	8
БА ҶОИ ОХИРСУХАН.....	24

БАРОИ ОНҲОЕ,
КИ ДАР ҶУСТУҶУЙ ҲАҚ ҲАСТАНД

«Заррае худатонро ба мо нофаҳмҳо фаҳмонед?
— Шумо одат кардаед, ки бо роҳи тайшуда
равед, ман мекӯшам, ки роҳи навро ёбам.
— Роҳи наватонро кашф кардед?
— Ҳоло наёфтаам, дар ҷустуҷӯяш ҳастам.
Кашфи роҳи нав ба ҳар кас муяссар намешавад,
ҳазорон ҳазор мекӯшанд, ба яке муяссар
мешавад роҳи нав. Инҳо хушбахтанд. Шогирди
азизам, ба ту дар баҳри пурталотуми зиндагӣ
роҳи худро ёфтанро орзӯ мекунам. Худо ёри
ҳардуямон бод!»

Ҳошим Гадо

БА ҶОИ САРСУҲАН

Нокарда гунаҳ дар ин ҷаҳон кист, бигӯ?
В-он кас, ки накард гунаҳ чун зист, бигӯ?
Ман бад қунаму ту бад мукофот диҳӣ,
Пас фарқ миёни ману ту чист, бигӯ?

Мақсад бо ин рубои оғоз шудани ин маҷмуъа
бе асос нест. Мо шоҳиди онем, ки дар бисёр маъ-
ракаву ҷашнҳо бо монанди рӯзи таваллуд,
хонадоршавӣ, хатнатуй ва дигар мавридҳо, ки
дар зиндагии мо ба ҳукми қонун даромадаанд
ин рубои ва монанди онро аз ашъори Хайём
истифода мебаранд. Бештар ин дар нутқи шах-
сони ба сурат «интелегесия» садо медиҳад, ва
мутаасифона ин гуфтаҳо дар он вақте, ки номи
Офаридгорамон зикр мешавад бештар садо
медиҳанд. Ва алббата онҳое ки ин рубоиро ис-
тифода мекунанд мақсади муайян доранд. Ак-
саран ба хотири ором кардани вичдонашон
мебошад. Касоне, ки ин гуфтаи шоирро барои
рӯйпуш кардани нопокиҳои худ ҷавшан меку-
нанд ва ё агар кардани бошанд мо бо пуррагии
комил ин гуна ашхосро бемаъсулият гуфта ме-
тавонем.

Хайём дар асри 11-и мелодӣ зиндагонӣ ба сар бурдааст ва ҳамчун як файласуфи барҷаста шинохта ва қабул шудааст.

Ба фикри мо хуб мешуд, ки пеш аз иқтибос овардани гуфтаи ин ё он шоир ва нависанда; замон, макон ва ҳолати иҷтимоии ӯро ба назар гирем ва танҳо баъди ин агар гуфтаи ӯ бо мавзӯ робита дошта бошад пас мавриди истифода қарор диҳем.

Умари Хайём дар замони пурошуби чамъияти феодалӣ, замони ҷангу ҷидолҳои мазҳабӣ ва кашмакашҳои сиёсӣ; дар замоне ки аксарияти мардум ба мақсади соҳиби ҳокимият шудан ва дар ин роҳ «моҳирона» аз дин Худоро ҳамчун ҳимоятгар ба мақсадҳои ғаразноки худашон истифода мебуданд, зиндаӣ ба сар бурдааст. Албатта ҳолати рӯҳии шоир дар ин вақт, ки дар ҷустуҷӯи ҳақ буди дар сари роҳи ҳақиқӣ монехҳои бисёре мавҷуд буданд, ӯро ба эҷоди чунин мисраҳои эътирозӣ ба Офаридгор водор кардааст.

Хонандаи азиз, мо дар ин китобча мақсади довариро, ки ба он фақат Парвардигор ҳақ дорад, надорем. Ҳамаи мо офаридаи Ӯ мебошем ва ба ин имони комил дорем.

Агар ашъори Хайёмро бо диққат мутолиа кунем барои мо чунин манзара баръало намоён мешавад, ки Одамро Худованд мисли Худаш аз ибтидо муқаддас ва бегуноҳ офарид ва ба-

рои ӯ шароити маишаташро муҳаё сохт (Китоби Муқаддас, Ҳастӣ 1:26–29).

Худи шоир ҳам аз насли Одам мебошад, ки бо сабаби гуноҳ дар дунё зиндагонӣ ба сар бурда бо ташвишҳои зиндагӣ побанд аст.

Ӯ ба ҳолатҳои гуногуни рӯҳӣ дучор шуда ҳиссиёташро бо шеър ифода мекунад.

Ӯ ба хотири фаромӯш кардани носозгориҳои зиндагияш, чашм пушидан аз беадолатии замонаш ва бевафоии атрофиянаш дар баъзе ҳолатҳо майро мунису ғамхори Одам интиҳоб кардааст.

Аммо ин Хайёмро тасаллии комил надода ӯ дар ҷустуҷӯи ҳақ дар талоши доимии мебошад. Чуноне, ки мо мебинем пояи адолатро дар замин пайдо карда натавониста рӯчуъ ба Холиқи оламу одам — Офаридгор мекунад:

Гар бар фалакам даст буди чу Яздон,
Бардоштаме ман ин фалакро зи миён.

Ӯ бо ин мисраҳои бори дигар қудрати Илоҳиро барои тасаллоӣ худ баръало нишон медиҳад.

ТАФСИРИ ЯК РУБОИ УМАРИ ХАЙЁМ

Акнун мо ба тафсири рубоие, ки сабаби навиштани ин маҷмуъа гаштааст сар мекунем.

1. Нокарда гунаҳ дар ин ҷаҳон кист, бигӯ?

Аз ҷунин саволро ба миён гузоштани Умари Хайём мо дар вучуди ӯ бедоршавии Рӯҳи Илоҳиро дарк мекунем. Худованд дар ибтидои олам одамро беғуноҳ халқ кард ва дар дили ӯ ин нақшаро кашид. Аз ин сабаб вақте, ки одам гуноҳ мекунад ӯ инро нисбат ба атрофиёни худ пештар дарк мекунад. Агар кас гуноҳ карда худашро беғуноҳ нишон доданӣ шавад, вай бемуҳосиба ҳудро фиреб медиҳад.

Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, — худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

Инҷил, 1 Юҳанно 1:8

Шоир дар ҳамин мисраъ як фикри дигарро низ зоҳир месозад: — Яъне дар ин ҷаҳон одами беғуноҳ нест. Вақте ки Худо ҷаҳонро офарид

Одаму Ҳавворо дар ҷои беҳтарин маскан дод ва барояшон ҳамагӣ як қонун таъин кард. Лекин онҳо аз ин қонун саркашӣ карда ба гуноҳ афтиданд ва аз боғи биҳишт ронда шуданд. Исботи ин воқеъа дар Китоби Муқаддас ҷунин омадааст:

Касе одил нест, як нафар ҳам нест. Ҷунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

Инҷил, Румиён 3:10, 23

Ин мушкилии асосии одамизод мебошад «Ҳама гуноҳ карда ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд.» Ҳамаи мо гуноҳ кардем, пас мукофоти мо пеши Парвардигор дар ивази гуноҳамон чист?

Мо медонем, ки Худо Муқаддас аст, агар ин хислати Ӯро мо қабул мекунем, пас гуноҳ назди Ӯ ангӯшти шашум аст. Барои мисол: — Мо аз ҷойнике, ки пур аз ҷой ва як қатра захр дошта бошад ҷой менӯшем? Албатта не! Ҳол он ки захири он аз 1% ҳам кам ҳаст.

Ба ин монанд Худо 100% муқаддас мебошад ва назди Ӯ биҳишт ҳам муқаддас мебошад ва дар он браои гуноҳ ҷой нест.

Ё инки мисоли дигар — дар зарфи калони пур аз шир як қатра сиёҳӣ афтад тамоми шир сиёҳ мешавад, лекин ба зарфи сиёҳдор чи қадаре, ки сафедӣ резем сафед намешавад.

Барои мо гунаҳкорон бошад сафед шудан лозим аст ва дар бисёр мавридҳо мо амали бад ё неки худро ба ризоияти Худо нисбат дода худро тасалло медиҳем. Маҳз дар ана ҳамин гуна ҳолат мо шеъри Хайёмро ба худ сипар мекунем. Ҳол он, ки дар биҳишт барои гуноҳ ҳеҷ кас узре надорад. Дар Китоби Муқаддас омадааст:

Лекин мо медонем, ки ҳар чи шариат мегӯяд, ба аҳли шариат рӯ оварда мегӯяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад, чунки бо аъмоли шариат ҳеҷ одаме пеши ӯ сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шариат дониста мешавад.»

Инҷил, Румиён 3:19–20

Ҳамаи одамон назди Худованд айбдор гардиданд, Худо не, балки мо айбдор шудаем. Агар имрӯз мо шикоят карда тавонем дар он рӯз¹ даҳони мо баста мешавад.

Ин чӣ хел мумкин аст, ки Худо моро офарид ва барои мо шариятро ато кард, вале мо бошем ҳар вақте ки хоҳем қач рафторӣ мекунем? Табиати мо доимо моро ба роҳи қач мекашад, аммо мо бояд донем, ки «бори қач ба манзил намерасад!»

¹ Дар рузи ҷазо

Саволе ба миён меояд, ки чи хел мо аз гуфтаи Худо саркашӣ карда боз ба ӯ шикоят кунем? Худованд аз ҳамаи паҳлуҳои зиндагии одами-зод хабар дор аст.

Оё дар ин дунё роҳи озод шудан аз гуноҳ вучуд дорад? Ва саволҳои дигаре ба миён меоянд, ки магар Парвардигор ба мо ёри дода метавонад? Оё Худо роҳи озод шуданро барои мо тайёр накардааст? Пас кӣ моро аз ин ҷисми гирифтори мамот раҳой медиҳад?

Дар замон ва муҳите, ки Хайём зиндагӣ мекард албатта ба ин саволҳо ҷавоб ёфтагӣ мушкул буд.

Ва ҷавобҳои, ки одамизод барои тасаллини худаш пайдо мекард ба монанди: — кори нек, иттиботу ибодат, закоти мол ва ғайраҳо ба Хайём ва одамони аз ҷиҳати шуурнокӣ пешрафтаи замони вай оромиши рӯҳиро дода наметавонистанд. Чунки ҳамаи ин аъмолҳои нек ба воситаи шариат ҷори шуда буданд ва маҳз шарит буд ки тавассути он одам чи будани гуноҳ ва ҷазои гуноҳро дарк бояд мекард.

Ва инак мисраи дуюм:

2. В-он кас, ки накард гунаҳ, чун зист, бигӯ?

Одамоне, ки аз ҳамсухбатон ё атрофиёнашон ба ин савол ҷавобро меҷустанд ин хуб аст. Аз

қадим то замони мо Каломи Худо ба воситаи пайгамбарон ба мо омада расидааст ва касе ки бо Калом ошно мебошад, агар дар ҳамон ҳолат дар он ҷо бошад, мо имони комил дорем, ки ин гуна ашхос ба саволи худашон ҷавоби саҳеҳ хоҳанд гирифт.

Агар дар дунё одамони одил намебуданд сарёраи мо аллақай ба мисли шаҳри Садӯм мешуд (Китоби Муқаддас, Ҳастӣ 19:28–29). Он Касе, ки дар ҷаҳон бегуноҳ зист, ин Исои Масеҳ мебошад ва Худо Ёро барои мо ҳамчун намуна фиристод ва дар Инчили Шариф ҳамаи ин равшан нишон дода шудааст.

Худо нақша ва дархостҳои Худро ба воситаи одамони гуногун аз замони гузаштаи дуру наздик бо Рӯҳи Худ ҳам дар Аҳди Қадим ва ҳам Аҳди Ҷадид дар Китоби Муқаддас, нишон медиҳад. Ва ҳамаи ин навиштаҳо аз ҷумлаи пайгамбарон ва фиристодагони Худо, ки бегуноҳ зист танҳо як нафар — Исои Масеҳро ҳамчун рамзи одами бегуноҳ ба мо нишон медиҳанд.

Ва Ё Масеҳи Писари Худост, ки ба ин мо эътирофи худро бо матонат нигоҳ медорем. Ва ғайр аз Ё мо дигар саркоҳине надорем, ки дар заъфҳоямон ба мо дилсӯзӣ намояд, Ё монанди мо дар дунё озмудаи васвасаҳо шуда гуноҳ накард.

Инчил, Ибриён 4:14–15

Зеро Ёро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ё адолати Худо шавем.

Инчил, 2 Қўринтиён 5:21

Марям гуфт: — Ман фиристодаи Парвардигори ту ҳастам, то туро писаре покиза бибахшам.

Қўрьон, Сураи Марям 19:19

Биёед ба манзараи мудҳишро, ки одамони саргарми гуноҳҳои худ зиндагӣ мекарданд, назар андозем. Душманони Исои Масеҳ Ёро дар салиб чормех карда бо суханони таҳқиромез дар гирди Ё ҷамъ шуда буданд. Ё ба ҷои он, ки дар ғами ҷисму ҷони Худ нолаву фарёд кунад, дуо мекард: «*Эй Падар инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ кор мекунанд.*» (Инчил, Луқа 23:34) ва бо ин дар дами марг муҳаббати Худро ба одамони нишон дод.

Акнун ба таҳлили мисраи дигар мегузарем:

3. Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ

Яъне Хайём аз Худо одами бегуноҳро ҷӯён аст ва аз тарзи зиндагии ӯ пурсон мешавад. Шоир дар ин мисра бо аъмоли бади худ аз Худо мукофотро нигарон мебошад. Худо муқаддас ҳаст ва

агар $\bar{U}$ ба ивази гуноҳ мукофот меод, Одамро, яъне офаридаи дастҳои Худо барои як гуноҳаш аз бихишт намеронд. Одам барои гуноҳаш аз Худо ҷазо гирифта ба марг ҳукм шуда аз бихишт ронда шуд, чун ки «**музди гуноҳ марг аст**» (Инчил, Румиён 6:23).

Касоне, ки ин шеъри Хайёмро бо мақсади доварӣ ва шикоят истифода мекунанд, онҳо Худоро айбдор мекунанд. Дар Каломи Худо чунин гуфта шудааст: — « **$\bar{U}$ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод.**» (Инчил, Румиён 2:6). Ва гуфта мешавад, ки Худо рӯйбинӣ надорад. Дар рӯзи доварӣ ё рӯзи қиёмат Худо ба ҳар инсон аз рӯи ин қонунҳо доварӣ хоҳад кард. Дар назди Худованд Яҳудӣ, Масеҳӣ, Мусулмон ва дигарон сарфи назар аз пуст ва наҷод фарқ надоранд, ҳама назди $\bar{U}$ як ҳастанд.

Пеш аз ҳама мо гуноҳкорем ва Хайём бо тасдиқи ин чунин мегӯяд: «**Нокарда гунаҳ дар ин ҷаҳон кист бигу?**»

Дар ин ҷо мушоҳида мешавад, ки мисраи «**Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ**» -ро ин гурӯҳ мехоҳанд бе ягон масъулият дар вақте, ки гуноҳ мекунанд ва аз Худо мукофот гирифтанианд мепиндоранд. Ин чӣ хел мешавад? Оё ин аз ҷиҳати мантиқ дуруст аст? Албатта не! Агар касоне, ки бар ивази гуноҳ мукофот гирифтани ҳастанд, оё ба монанди онҳое нестанд, ки

ба замини хушк сангрезе пошида умеди гандум гирифтандоранд? Ва ба чунин одамон гуфтаи Носири Хусрав хеле бамаврид аст:

Касе гар тухми ҷав дар кор дорад,
Зи ҷав гандум наёбад бидравидан.

Ҳадафи мо ин аст, ки Худо моро офарида ба роҳи ҳаёти ҷовидонӣ ҳидоят мекунад ва дар баробари аъмоли ҳар яки мо мӯзде медиҳад. Оё ин аз рӯи адолат мебошад, ки мо дар ивази аъмоли бади хеш барои мукофот гирифтани бо $\bar{U}$ дар қадаш шавем?

Ба хонандаи муҳтарам бори дигар хотиррасон кардани ҳастем, ки тамоми заминро осмон ва мавҷудоти зинда ба Худои ягона тааллуқ дорад ва $\bar{U}$ дорои қудрат, тавоноӣ, нур, муҳаббат ва ҷалол мебошад. Ва саволе ба миён меояд, ки агар мо аз ашъори шоирон фақат барои коҳилӣ, дурӯғ, шаҳват, танпарварӣ, айшпарастӣ ва дигар сифатҳои баде, ки моро ба ҷоҳи торики ҷаҳолат ва нестӣ мебарад истифода бурда ва ба атрофиён чунин рафтори ношоистаро намоиш диҳем, рӯҳи мо метавонад бо сифатҳои Офаридгор қавӣ гардида сазовори ҷалоли $\bar{U}$ гардем? Ҳаргез Не!

Чунин амали кас фақат сазовори ғазаби Худо мешаваду халос. Мо аз таърихи гузаштаи дунё огоҳи дорем, ки сарфи назар аз миллату наҷод аз ҳар гӯша баъзе ашхос худро Худо эълон карда ва оқибат бо пайравонашон ба ғазаби Худои Ҳақ гирифтандоранд.

Ҳадафи мо ин аст, ки Худо моро офарида ба роҳи ҳаёти ҷовидонӣ ҳидоят мекунад ва дар ба-робари аъмоли ҳар яки мо мӯзде медиҳад.

Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо бо мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ўст.

Инҷил, 1 Юҳанно 5:11

Оё ин аз рӯи адолат мебошад, ки мо дар ивази аъмоли бади хеш барои мукофот гирифтаем бо Ў даъво кунем?

«**Ман бад кунаму ту бад мукофот диҳӣ,**»-ро мумкин, аксарияти мо барои тасаллоӣ дили худамон қабул кунем, аммо аз таҳти дил мо дарк мекунем, ки гуноҳ карда аз наҷоти Худо маҳрум шудаем. Бинобар ин ҳамаи мо дар ивази гуноҳҳои худ сазовори мукофоти бад ҳастем. Бахшидани гуноҳ аз тарафи Худо қиммат аст ва ягон гуноҳ бе реҳтани хун пок намешавад. (Инҷил, Ибриён 9:28)

Дар бораи бахшидани гуноҳ дар рӯзи доварӣ камтар сӯхан мекунем. Ба монанди ақидае, ки Худо бахшанда аст ва гуноҳҳои моро ба хоҳири корҳои нек мебахшад, чунин ҳулосае баровардан мумкин аст, ки мо метавонем гуноҳе ба мисли ягон кас ё ҳамсоия худро ранҷонда фақат узр мекурсему тамом.

Аммо чӣ хеле ки мебинем масъала ин тавр ҳал намешавад. Дар ин ҳолатҳо музди гуноҳ дар баъзе вақт бисёр қиммат мешавад, ҳато то қурбонии ҷон. Агар бо роҳи бахшидани якдигар равем, дар он ҳолат мо мебинем, ки ба ҳар ду ҷониб қурбонии зиёд ба мисли обурӯй, эътибор ва нуфузе, ки мо доштем лозим мебошад. Ва дигар ин аст, ки амали бад: — зино, дурӯғ, қизб, ки аз одам сар мезанад ва гӯем, ки Худо мебахшад, оё ин дурӯст аст? Агар Худо бо чунин рафтори мо муросо кунад, пас чӣ хел мо гуфта метавонем, ки Худо муқаддас аст? — Бале Худо муқаддас мебошад ва бахшидани гуноҳи одамон бо анҷоми амали некашон ба Ў муносиб намебошад. Яъне ақидаи он ки мо гуноҳ кунему — Ў мебахшад нодуруст аст!

Дар ин лаҳзаҳо аксар одамон мепурсанд?

«Чаро Худо наметавонад ба ҳеҷ чиз, ҳамин хел бахшад?».... Одамон қудрати фаҳмидан надоранд, ки ҳар як бахшиши бо пардохт вобаста аст. Мисол, духтари ман дар хона чароғро шикаст. Ҳамчун падари дӯстдор ва бахшанда ман ўро ба зонуям шинонда таскин дода мегӯям:

— Духтарам, гиря накун. Падарат туро дӯст медорад ва мебахшад.

Дар ин ҷо, одатан ҳамсӯҳбати ман илова мекунад:

— Ана, Худованд ҳам бояд чунин рафтор кунад!

Он гоҳ, мепурсам:

— Пас музди чароғро кӣ медиҳад?

*Охир, пулро — ку ман додам? Бахшоиш
ҳама вақт нарх дорад.*

Ҷош Макдауэлл, На Танҳо Дуредгар, сах. 81

Мутаасифона дар муомилаи одамон шахси бетараф ба гунаҳкор тасалли дода: — «Худо мебахшад» — мегӯяд ва ҳатто одамон ба ин чизи пуч бовар карда даст ба гуноҳ мезананду худро бовар мекунонад, ки Худо онҳоро мебахшад. Агар ин хел бошад, бо гуфтаи Ҷош Макдауэлл: «Гуноҳ ҳеҷ арзише надорад», бахшидани гуноҳ кори мушкил аст. Шумо тасаввур кунед, ки касе ба молу ҷони шумо таҷовуз карду шумо ӯро мебахшед. Албатта не! Шумо тарафдори ҷазо гирифтани гунаҳкор мебошед.

Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост... Бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.

Инҷил, Эфсӯсиён 2:8, Румиён 6:23

Хонандаи азиз акнун каме дар бораи мисраи чорум андеша хоҳем ронд:

4. Пас фарқ миёни ману ту чист, бигу?

Дар ин мисраъ шоир ва касоне, ки байни худ ва Офаридгор фарқиятро нодида онро бо эҳсосоти хоса замзама мекунанд ишора мекунад.

Фарқият ин аст, ки мо муҳтоҷи Худо, яъне наҷотдиҳанда ҳастем:

Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

Инҷили Юҳанно 5:24

Чунин ашхос ин дунёро барои худ бихишт меҳисобанд. Мутаасифона мо дар байни одамони соҳибмаълумот дар бисёр маърақаҳо мешунавем, ки ду мисраи ғазали Ҳофизро:

«Ман ки имрӯзам бихишти нақд ҳосил мешавад,

Ваъдаи фардои зоҳидро чаро бовар кунам.»-ро шиори зиндагии худ карда бо ин ба худ як навъ «тасаллий» медиҳанд.

Ҳамаи ин аз нигоҳи мо ба як суруди дигаре, ки «ҳасрати танбал» — ном дорад, монанд аст. Ин суруд чунин аст:

«Кор нокарда пули бисёр бошад, мешавад,
Таксарӣ дар паҳлуям тайёр бошад мешавад.»

Дар тамоми ин суруд танбал орзӯҳои дастнорасро хоҳон мебошад ва дар охир аз хушкӯ холи будани ҳасратҳояш монда шуда чунин хулосабандӣ мекунад:

«Гар ҳама ин орзӯҳоям муясаррам нашуд,
Хайр майлаш сояи девор бошад, мешавад.»

Онҳое, ки ин дунёро бихишт меҳисобанд, ин ҳазрати Одами аз бихишт рондашуда мебошад халос. Ва инро Китоби Муқаддас чунин маънидод мекунад: — **«Ва ҷаҳон бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.»** (Инҷил, 1 Юҳанно 2:17) Ин эътирози шоирро ифода карда моро бовар мекунонад, ки Хайём ба Худо эътироз карда дар ғазаб омада фарқи гунаҳкор ва Худои Қуддусро дида наметавонад. Дар ин ҷо наздик будани Худо ба мо бисёр равшан аст ва гарна Хайём дар назди кӣ эркагӣ мекард?

Худо ба мо наздик аст? Албатта Худо доимо ба мо наздик ҳаст ва Ё ба мо мақсади наздик шуданро дорад.

Бобои Одам дар боғи Адан бо Худо зиндагӣ мекард, ҳазрати Айюб бо Худо мунозира мекард, ҳазрати Иброҳими Халилуллоҳ ва ҳазрати Довуд, ки дар васфи Ё сурудхонӣ мекард аз ҷумлаи дӯстони наздиктарини Парвардигор буданд ва ҳамаи онҳо гуноҳ карда ба хок рафтанд.

Исои Масеҳ на ин, ки дӯст балки пайванди Худои Вочибулвучуд ва соҳибқудрат буда ва Ё ба

хок нею ба назди Худои Падар рафт, ки инро мо аз китоби Инҷил меҳонем:

Исо, чун инро гуфт, чашмони Худо сӯи осмон боло карда, гуфт: Эй, Падар! Соат расидааст: Писари Худо ҷалол диҳад. Зеро, ки Ёро бар тамоми башар қудрат додаӣ, то ки ба ҳар ки Ту ба Ё бахшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад: ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои яғонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодӣ, бишиносанд.

Инҷили Юҳанно 17:1–3

Ва ин Рубои Хайём онро ба мо равшан инъикос мекунад, ки:

1. Мо гунаҳкор ва муҳтоҷи начотдиҳанда мебошем.
2. Худо Ҳасткунанда ва Довари комил мебошад.
3. Мо мисли Худо Қодир, Муқаддас ва Пок нестем.
4. Одамизод бояд аз ин ошкор бошад на ин, ки бо ин узр кунад.
5. Фарқияти Худо ва мо ин аст, ки Худо қодир ҳаст ва мо муҳтоҷи начотдиҳандаем.

Мутаасифона вақте, ки суҳанро аз Офаридгор сар кунем баъзе ақидаҳои садо медиҳанд, ки гӯё

ҳамаи динҳо як чанд ё ин, ки як реша доранд. Ҳаминро гуфтанем, ки чунин ақидаҳо ба шахсон аз китоб тамоман беҳабар ё ки дониши пурра надоштангӣ мансуб мебошанд.

Шоире ба завҷаи худ изҳори ҳасрат карда гуфтааст:

Ту кай медонӣ қадре ёри худатро?
Бар ту касалу сихату бемор як аст.

Вақте, ки мо пурра касодии рӯҳии худро дарк карда барои наҷот дар талоши ҳақ бо тамоми ҳастиамон муқушем барои мо фарқияти динҳо баръало намоён хоҳад шуд. Ҳаёт ва таълимоти Исои Масеҳ аз дигар пайғамбарон ба кулли фарқ карда таваллуд ва мамоташ ҳам нисбат ба дигарон истисно буд. Ў барои гуноҳҳои ҷаҳон мурда дар рӯзи сеюм эҳё шуда ба осмон сууд карда то ҳозир зинда мебошад. Ҳамаи динҳои калони ҷаҳонӣ ба дунё бори дуюм омадани Ўро тасдиқ мекунанд. Инҷил мефармояд: Исои Масеҳ гуфт, **«Натарс; манам Аввалин ва Охирин.»** (Инҷил, Ваҳй 1:17). Ҳам:

Худое ки аз қадимулайём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё суҳан рондааст, дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писараш суҳан

ронд, ки Ўро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ў ба вучуд овард. Писараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ў буда, ҳама чизро бо каломии қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ва ямини Кибриё дар афроз нишаст.»

Инҷил, Ибриён 1:1–3

Мо дарахти бузурги дини Масеҳӣро, ки саршори меваҳои муҳаббатанд, баръло мебинем ва Ў мегӯяд — **«Душманони худро дӯст бидоред.»** (Инҷил, Матто 5:44)

БА ҶОИ ОХИРСУХАН

Оё шумо дар чустучӯи ҳақ ҳастед?

Ин китобча маҳз «барои онҳо ки дар чустучӯи ҳақ ҳастанд.» пешбари мешавад.

Исои Масеҳ гуфт: **«Ростиро хоҳед шиноخت, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард... Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман.»** (Инҷили Юҳанно 8:32; 14:6).

Касе ки чустучӯи ҳақ ҳаст бояд ба шахсияти Исо нигоҳ кунад ва ба Ӯ имон овардан даркор.

Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад.

*Шаҳодати Исои Масеҳ
дар назди Пилотус, Юҳанно 18:37*

Китоби Муқаддас мефармояд, ки имон овардан ин аст.

Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт, чунин одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст. Зеро навиштаҳо мегӯянд: ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳиҷил нахоҳад шуд.

Инҷил, Румиён 10:9–10

Касе, ки имон меоварад бояд ду чизро донад ва қабул кунад: — Кӣ будани Исои Масеҳ ва амали Ӯро. Вай Худованд будани Исои Масеҳро эътироф созад ва баландии пояи Ӯро аз дигар пайғамбарон дарк намояд.

Дуюм касе, ки имон оварад, бояд қурбоншавии Исои Масеҳро эътироф намояд ва бо имони комил дарк кунад, ки Исои Масеҳ барои гуноҳҳои мо худро қурбон сохт ва Худо ӯро аз ҷаҳони мурдагон эҳё намуд. Вай эътимоди пурра бояд дошта бошад, ки баробари тавба кардан ва ба Исои Масеҳ таъя кардан роҳи наҷот барояш кушода мегардад.

Оё шумо ҳама вақт барои наҷот ёфтани ба Исои Худованд таъя мекунед?

ДУСТИ АЗИЗ!

Агар аз сидқи дил Исои Масеҳро чун наҷотдиҳандаи худ аз гуноҳ мепарзиред, хоҳишмандем, ки дуои зеринро бо имони комил хонед:

«Эй Парвардигори олам!

Ман барои наҷотам аз гуноҳ мӯхтоҷи Ту ҳастам ва бахшиши Ту ба ман лозим аст. Чунки Ту муқаддас ҳастӣ ва ман гунаҳкорам.

Худоё, имрӯз чашми диламро барои Ту кушодам, ки Ту даромада тавонӣ. Маро бибахш! Гуноҳҳоямро бибахш! Ман аз ҳамаи гуноҳҳоям рӯй мегардонам ва бахшиши Туро қабул мекунам. Аз Ту хоҳиш мекунам, ки диламро бо хуни Исои Масеҳ пок кун. Ман медонам, ки Ӯ барои гуноҳҳоям қурбон шуд. Ман медонам, ки барои наҷот ёфтаг ҳеҷ коре карда наметавонам, ба ҷуз тақия кардан ба Исои Худованд ва ин амалро ба дасти Ӯ додам.

Эй Худованд, Ту гуноҳҳоямро бахшидӣ ва ба ман ҳаёти ҷовидонӣ ато кардӣ. Барои ҳамаи ин ман аз самими дилам бо имони комил ба Ту ҳамду сано мегӯям.

Ба номи Исои Масеҳ, Омин»

Эй дӯсти азиз, барои ин масъулияти рӯҳонӣ вақтро кашол надихед! Чунки Китоби Муқаддас мефармояд:

Мо, ки мададгори Ӯ ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунед, зеро ки Ӯ мегӯяд. «Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам.» Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.

Инҷил, 2 Қўринтиён 6:1–2

Ҳоло, ки вақти наҷотатон аст, ин вақтро кашол надихед!